Nápady mého strýčka.

Sděluje Jan Šotek.

Tihle Němci v Čechách, všecka čest, to jsou chlapíci, pravil ondyno strýček, kteří, když na něčem se usnesou, též to vykonají. Oni nejsou rozbřídlou omáčkou, ale jadrný "steak". Dali nedávno heslo: "pryč od Říma." Myslelo se, že poučí jen tak na plano hrůzu. Leč oni ne. Řekli, že půjdou a také jdou — od Říma. Celá jejich avant garda i s generálem Wolfem v čele už přestoupila ku protestantismu. Vidíš, tomuhle se říká *čin*. Ať už myslí si v Čechách o těch svých německých sousedech co chtějí a nové toto hnutí u nich všelijak zlehčují a pakatelisují, zůstane ono přece skutkem významuplným, svědčícím o jejich vnitřní pokročilosti, jadrnosti a pravé mužné odvaze. Samých to vlastností, jimiž bychom my Čechové (jen si to upřímně řekněme) rádi se honosili, ale jichž se nám po čertech mnoho nedostává. Je to ovšem následek našeho velkého národního neštěstí a dlouhé poroby, jehož však měli bychom se s napnutím všech sil svých co nejrychleji zbavovat a snažiti se aspoň tu kurážnost, co máme jeden na druhého, když si chceme pořádně ublížit, nabýt též vůči cizincům a hlavně pánům, před nimiž jsme vždy o to zkrotlejší, o co zuřivěji dovedeme sami na sebe dorážeti. V podstatě zbabělci býti nemůžeme, když dovedeme se tak statečně mezi sebou drtit a potírat, takže naše tichošlapství a úkropečnost vůči cizím a vyšším, musí být jen vadou povrchní, která snadno dala by se sejmout, kdyby byl na ni dobrý operátor. A takovým zdá se být zrovna tenhle chlapík Wolf. A jeho nůž: příklad, dobrý příklad. Neb, prosím tě, hochu, co pak venkoncem udělal ten Řím, t. j. katolictví, těm Čechoněmcům, že demonstrativně trhají se od něho a vrhají v náruč církve protestantské? Nic! Naopak od věků je hýčkal a cukrovinkami krmil. Dopálili se na něho, že ve slabé chvíli, přemožen touhou po lepších věcech budoucích, církevní škole na př. atd., spolčil se se stranou, která o zničení jejich předáctví a vrchnopanství v Čechách usiluje. To je vše! Rozhněvali se, že přestal jim slepě sloužit a hned, bez rozpaků i váhání, táhnou duchovní cestou do Berlína—Mekky to německého protestantismu. Já řku, tohle my nedovedeme! Nás Řím dráždil a v odpor štval, vzbouřené porazit pomohl, na kopytech koní dragounských těla naše po zemi roznášel a pak po dvě stě let zdravého ducha v nás mrzačil a ubíjel—a my držíme se ho jako klíště. Sem Wolfův operátorský nůž dobrého příkladu! Němci od katolictví prchají celkem pro nic za nic; mezi námi ono kvete vzdor všem *známým* zločinům na nás spáchaných i zjevné dosavadní nepřízně. Řím nikdy s námi nebyl a nebude, i kdybychom stokráte byli katolickými křesťany. Ale kde pak vzali bychom my kuráž, myslím tam v Čechách, trhnout se od něho!? A přece, jako naši Němci mají protestantský Berlín, máme my pravoslavnou Moskvu, kterou mohli bychom hrozit. Otázka není náboženská, ale politická. Wolf a jeho stoupenci dají čerta o protestanství nebo katolictví. S panujícího vědeckého stanoviska a nynějšího stupně vzdělanosti je víra jako víra. Protestantismus nic lepší pravoslaví. Jsou to zařízení společenská, bez nichž na tu dobu obejíti se nelze, a spíše jaksi atributem národním než lidským. A jako církev protestantská jest německou (v Čechách ovšem protestantism se zrodil, ale dítěte ujali se Němci), je zase církev pravoslavná církví slovanskou. Národně probuzený a třeba jen *domněle* ohrožený Němec jest protestant; národně probuzený a *skutečně* ohrožený Slovan má být pravoslavný. To ovšem neznamená být ihned buď Prusem, neb Rusem; ale celým Němcem, neb celým Slovanem. Jedno bez druhého není úplné. Nebožtík Sladkovský, zakladatel strany mladočeské, muž poctivý a nesobecký, zrovna svatě upřímný Čech a přítel pokroku, v těžkých dobách našeho národa, poznal i vycítil tuto pravdu a ovšem bez hluku Wolfova a jeho stoupenců, přestoupil ku pravoslaví, ukazuje tichým skutkem cestu, kterou se máme bráti. Leč kolik jich tam v Čechách následovalo? Nás by musel Řím vykopat, abychom šli a to by ještě nebylo jisté. Oh, my máme velký respekt před cizími a pány! Jen ty nerozhněvat, jen ty ne! — V Čechách i orgány mladočeské přikryly statečný skutek Sladkovského pláštěm 'učené' mlčelivosti, aby se nenadělalo zbytečného hluku a předešlo možnému následování daného příkladu, což by bylo slavný klerus rozhněvalo; kdežto zase my svobodomyslí nevěrečtí (!) v Americe měli jsme pro něho podezřelé pokrčení ramen a mysleli si, že ubožáku, zlým osudem a dlouhou chorobou trýzněnému, v hlavě se to trochu z místa pohnulo a že vyvedl, co se říká, bláznivý kousek. Neb jinak nedovedli jsme si krok jeho vyložit: "on, svobodomyslník a stát se pravoslavným." Však čas, zkušenosti a příklady učí. Vždyť Wolf je též liberál—svobodomyslník. Podívej se do toho a hezky z blízka. — Nemyslíš, že Sladkovský (škoda, že scházelo mu Wolfovské křiklounství) svým přestoupením ku pravoslaví učinil ten nejmoudřejší státnickodiplomatický kousek, na jaký až dosud v českém národě jsme se vzmohli? Já myslím, že ano a pořád opravdověji. Mít za to, po našem tu nevěreckém spůsobu, že *celý* národ v blízké neb i další budoucnosti může býti bez církve, je nesmysl. Musíme-li tedy už náboženství mít a víru církevní, myslím totiž tam v Čechách, proč stále jen tu cizinskou, katolickou neb protestantskou, t. j. lutheránskou? Český národ, duchovně od Říma osvobozený a pravoslavný, znamenal by na váze dějin zcela něco jiného než teď, kdy pro samé latinství a němectví nemohou nás cizinci hrubě ani najít a rozeznat. Přiznávám ovšem za pravdu prof. Masarykovi, že nejpřirozenější rozvoj náš duchovní dál by se, kdybychom navázali tam, kde nit dějinného vývoje našeho přetržena byla pádem bělohorským a obnovili pro sebe církev českobratrskou. Leč poměry naše, národa malého, všude v nebezpečí vystavéného, nedovolují nám už tuto národní zvláštnůstku, i kdyby sebe prospěšnější. Nám nelze už navazovat u sebe samých v tomto ohledu, ale raději připnout se k mladému, životem novým kypícímu obru velkoslovanskému. A proto raději bych viděl, kdyby u nás se změnou víry začíti se mělo, stala se ona v duchu slovanském, spíše než separátně reformním. Jen se učme od našich Němců a nepochybíme. Neb oni sami nám ukazují, kam patříme. Svůj k svému! A není-li pravoslaví zrovna obrazem dokonalosti, není jím také žádná jiná víra. Jaká vzdělanost, takové náboženství! Neutuchující lidský pokrok ve všech vrstvách a oborech, zvelebí a povznese je jednou všechny, tedy i pravoslavnou.

* * *

Dnes, hochu, pokračoval strýček, jsem jaksi rozveselen. Ne snad proto, že by svět najednou a kvaltovně na ráj se obracel, ale že přece je znát v tom světě přítomnost věčného zdroje rozumu i spravedlnosti, o jehož jsoucnosti, aby člověk zrovna každou chvíli pochyboval, jak to někdy všechno přímo bláznivě a zlotřile se žene. Mám radost z toho, že naše roztomilá vláda, nejednající ani dle ducha a tím méně dle srdce amerického národa, dostala na filipinských ostrovech za vyučenou, ne snad porážkou, ale nemožným vítězstvím, což na stejnost vypadá, a bude muset s milými povstalci, jež chtěla rozhodně a do opravdy rozumu učit bodáky, puškami a děly, krásně vyjednávat a na konec bude snad ještě ráda, pakli najdeme je k tomu povolnými. Dobře se jí stalo, dobře. Leč skvrnu zločinství už žádným "zesetlováním" tamních věcí se sebe neodstraní a půjde s ní do knihy dějin. Šťastný národ, že dost záhy prohlédl a zločin vlády své odsoudil! — Tohle jest vítězství spravedlnosti. Vítězství rozumu shledal jsem zase v humoristickém časopise "Šotku", jmenovci našem, kde pan Bittner, tuším, že ponejprv, nahlíží též a vyslovuje potřebu *činorodé* svobodomyslnosti, vedle bouravé, na kterouž poslední my svobodomyslníci českoameričtí nahoře i dole, v čele i ocase, jsme se obmezovali. Naši vůdcové a předáci nadávali kněžím a vysmívali se pošetilostem bible, z čehož my zas měli nekřesťanský "fun"—čímž duchovnímu pokroku našemu bylo zadost učiněno. Vůdcové měli to náramně pohodlné a davy sledující je, taktéž. Neb bourat, holenku, je mnohem snáze než stavět. To nevyžaduje ani *rozum*, ani práci, ani oběti. Ale k čemu to vede? K ničemu! Směr takový je bezcílný, prázdný. Nemá užitku, ani trvání. Pan Bittner začíná to nahlížeti, že svobodomyslnost pouze bouravá je nepravá a nevydatná. Lidé bez duchovního a duševního (rozumného a citového) společenského života býti mohou a vezme-li se jim způsob jeden, musí nahraditi se jiným, jinak a to *svatosvatě*, vrátí se k prvotnímu. Svobodomyslnost, aby nahradila mezeru v bytosti lidské povstalou odchodem víry, musí být živou. Musí růst, musí plodit a se rozmáhat. Rozum sílit a srdce uspokojovat. První povznášet a druhé zušlechťovat. Musí pronikat vlivy svými všechen život jedinců i společnosti; všude se jevit, pracovat a tvořit. Musí činy svými ukázat, že tu je, že působí a že je lepší—ano, že je lepší. To je to hlavní a nejhlavnější! Leč právě toto vyžaduje práci a nadšení, mnoho práce a mnoho nadšaní, do které asi pánům vůdcům svobodomyslných davů nebude se chtít. Zvykli pohodlí a lid odvykl obětavosti. A bez práce předáků a obětavosti zadáků—odzvoní záhy hranou té českoamerické svobodomyslnosti, kteráž bez památky, ale i bez zásluhy, nalezne hrob svůj nazvíce v protestantských církvích amerických. Pole ztraceno ovšem dosud není. Pan Bittner je ještě mladý muž a velmi schopný a snad podaří se mu zatřásti ztrnulými lokty a koleny starých "bouravých" vůdců (neb věkem přetíženi nejsou) a přiměti je k činnosti tvořivé. Ovšem mnoho čáky na to není. Ostatně i u pana Bittnera jest toto poznání úkazem novým a konečně mohlo by to být jako zárodky epidemické nemoci ve vzduchu a takto "blahodárně nakazit" všechny ostatní veliké svobodáře. Doufejme! Už před dvěma neb třemi lety četl jsem obšírný článek od nějakého svobodomyslníka o tom svobodomyslném bourání a tvoření v "Pokroku Západu", ten však zanikl bez povšimnutí svobodomyslných vůdčích kruhů a možno, že stane se tak i se články Bittnerovými. Mne ale přece těší, ať už mají účinek či nemají, neb dokazují aspoň, že ten lidský rozum docela nespí a dokud rozum nespí, je vždy ještě naděje na moudrý skutek.

Sluhové Páně!

Píše BRKOSLAV SLÍDIL.

OBRÁZEK DRUHÝ.

Pokrok Západu byl za 23letého působení nynější redakce vždy shovívavým ku slabostem a křehkostem kněžským. Nevyhledával příležitosti, aby čtenářstvu šťavnaté historky ze života kněží podával, maje za to, že v tom jest velmi málo poučení. Jestli bylo potřeba zmíniti se o věcech, jež pohoršení působily, činil to vždy raději se šetrností, přikrývaje pláštěm milosrdenství chyby bližních. Když ale páni Benediktini smyšlenými hanebnými insinuacemi útočiti počali na redaktora Pokroku Západu, patrně v tom úmyslu, aby závod poškozovali bídným a smyšleným na cti utrhačstvím a to způsobem takovým, aby nemohli k zodpovědnosti potahováni býti, pak musí ovšem ustoupiti ohledy a jest zapotřeby strhnouti škrabošku s tváře těchto pokrytců, aby svět seznal, co to je za hanebníky, kteří opováží se sáhati na čest lidí zachovalých a otců rodiny. Rozdíl mezi nimi a námi jest ten, že my vyprávíme udalosti skutečné, kdežto oni pronáší hanebné insinuace, lživé a úplně podstaty postrádající. Dnes přinášíme čtenářstvu obrázek druhý.

Po dlouhá léta působil na faře omažské farář a později vikář Čoka, jehož účelem nebylo, tak jako jeho předchůdce, rozsévati zášť a nenávist mezi bratry rodné, nýbrž kde možno sbližovati a smiřovati je a napraviti tak, co dřívější předchůdce ku větší cti a slávě Boží a k radosti ďábla spůsobil. Po dlouholetém účinkování na faře omažské cítil potřebu osvěžení a oddechu a proto odhodlal se před 6 lety k návštěvě staré vlasti, rodiště svého, ležícího v požehnaném údolí Hany. To se rozumí, že nemohl nechati stádečko bez pastýře a proto povolal mu opatrovníka v osobě mladého a fešného p. Kolína.

P. Kolín hospodařil na faře pana vikáře po čas jeho nepřítomnosti a jelikož byl jedním z kruhu mladých a života plných sluhů Páně, kteří po odbytí si očistce v semináři pennsylvánském posláni do Nebrasky, aby tu sloužili Pánu a jelikož jeho bývalí spolužáci a spolutrpitelé v očistci pilně jej navštěvovali, prázdnily se pilně zásoby ve sklepě farním, jež vikář Čoka před odjezdem na Moravu zde byl zanechal.

O orgiích kteréž tu slaveny nočními dobami, o pitkách až do němoty a podobných "výstřednostech", jež děly se ve stěnách farních, roznášely se sice různé pověsti, avšak to jest něco obyčejného a proto se u toho stavěti nebudeme.

Konečně navrátil se pan vikář a když zvěděl od své hospodyně o veškerém tom hospodaření za jeho nepřítomnosti, zůstal ohromen. Dozvěděl se věci, jakýchž se dříve ani ve snu nenadál. Dozvěděl se o prostopášnostech a hříších, jež se v jeho faře konaly, nad nimiž až trnul. Netrvalo dlouho, že rejstřík hříchů p. Kolína předložen byl též panu biskupovi a tento vynesl nad vinníkem trest sice tuhý, avšak dojista zasloužený. Několik roků káznice bývalo by ještě zaslouženějším. Biskup totiž suspendoval vel. p.... Kolína z kněžství a poslal jej do kláštera na rok činiti pokání.

Vel. p.... Kolín mezi tím získal si v Omaze něco přátel, kterýmž nebylo známo, z jaké příčiny tak tuhý trest podstoupiti má. Považovali to vše za pouhou mstu hospodyně vikářovy, podezřívajíce ji ze žárlivosti. Někteří z nich navštívili též pana biskupa, aby se za vel. p.... Kolína přimluvili a vysvětlili panu biskupovi, jaké lásce a oblibě se mladý a fešný kněz mezi nimi těší. Pan biskup vše dobrotivě vyslechl, však zůstal neúprosným a jen povážlivě vrtěl hlavou a ujišťoval prosící, že veškeré prosby jsou marnými, jelikož potrestaný dopustil se nesmírně velikého hříchu, kterýž pouze jen přísné a tuhé pokání smýti může. To nevedlo k upokojení, nýbrž spíše k rozjitření myslí, až konečně vyšlo na jevo, co vlastně spáchal tento posvěcený sluha Páně. Byl obviněn u biskupa, že dopustil se krvesmilstva a dojista, že biskup pouze jen po důkladném přesvědčení a usvědčení z pravdy toho uložil mu zasloužený trest.

Marně prosil převor Benediktinský z Chicaga pana biskupa o zmírnění trestu. Marně sliboval, že když aspoň dovoleno bude vel. p..... Kolínovi sloužiti mše v jejich benediktinském kostele v Chicagu, že budou usilovati o to, aby uvedli jej na cestu pravou. Marně nabízel útulek a přístřeší pro vel. p.... Kolína a sliboval, že než rok uplyne, bude jeho provinění zapomenuto. Ujímal se jej tak horlivě patrně proto, že třebas vzpomínal uplynulých dob a cítil soustrast se svým bratrem v Kristu, na něhož se tak nehezká věc, tak nešlechetný zločin, tak veliký hřích prošťouchnul. Však všechny prosby benediktinské zůstaly marnými a vel. p.... Kolín musil do Maynards, Ohio, do kláštera na rok na pokání. Pokání si ovšem již dávno odbyl, totiž církevní. Světská spravedlnost jej nezasáhla a nevsadila tam, kam zločinec podobný každým pádem patřil. Teď nepochybně jest opět tak čistým jako beránek po vyprání a ti jimž za pastýře dán, kolí se mu dojista jako polobohu. Inu, jak pak by ne, když je vel. p....

Zásady mravouky jesuitské.

Není účelem naším vyličovati souvisle celou soustavu mravoučnou řádu jesuitského; dostačí vytknouti pouze některé zásady, které jesuité veřejně ve školách a ve spisech svých hlásali. Hlavní všeobecné zásady a učení, které činí mravouku jesuitských učitelů hroznou, všemu společenskému řádu se příčící, jsou tři: 1. zásada o pravděpodobnosti; 2. učení o způsobu říditi mysl; 3. učení o vyhražení v mysli.

Dle zásady pravděpodobnosti dovolen jest každý čin a skutek, který se dá vůbec nějak odůvodniti, a proto i ty největší zločiny, které bývají páchány, jsou dle jejich mravouky prosty trestu.

Dle druhé zásady, učení o úmyslu, může se spáchati bez ohlížení svědomí čin přikázáním zapovězený, jenom když člověk nemá úmysl tím hřešiti, nýbrž když tím dosáhnouti chce účelu svého. Tuto zhoubnou jesuitskou zásadu, že šlechetnost úmyslu ospravedlňuje činy, jež mravnost a zákony zavrhují, čili, že "účel posvěcuje prostředky", zastával jesuita Escobar Antonio y Mendoza.

Dle třetí všeobecné zásady učení jesuitského o vyhražení v mysli jest dovoleno, aby mluvící k vůli dobrému neb jenom dovolenému účelu odpověď svou, slib neb přísahu obmezil na užší smysl. Dle zásady této dovolena jest i křivá přísaha. Příklad o tom podává jesuita Sanchez, který hlásal, kdo jest přinucen učiniti ženštině slib, že ji pojme za manželku, může to též přísahati, mysle při tom v srdci svém: budu-li k tomu přinucen, nebo jestli se mi později zalíbí.

Dle učení jesuitů můžeme slibovati neb přísahati cokoliv, jenom musíme, skládajíce slib nebo přísahu, míti úmysl, že nic nesplníme. Takovým učením o přísaze a svědectví jesuité tropí si posměch z desatera; jehož čtvrté přikázání jesuita Hurtado vysvětluje nasledovně: Syn může žádati si smrti rodičů svých, aby po nich dědil, jen když to nečiní ze zášti nebo jiných hříšných příčin. Ano, tito velební otcové schvalují i otcovraždu, jak vysvítá z řeči jesuita Gobata, jenž praví, že dovoleno jest synu, jenž v opilosti se dopustil vraždy na svém otci, radovati se z tohoto zločinu, jakož i nad dědictvím, jehož následkem vraždy takové v podíl se mu dostane. Jiný jesuita, jménem Fagundez, ve spise "Ozařízení církve", praví, že synové katoličtí mohou z kacířství obžalovati své vlastní rodiče, kdyby tito chtěli je odvrátiti od víry, byť i věděli, že za to rodiče jejich budou na hranici upáleni, neb mečem katovým odpraveni.

V pojednání o desateru v přikázaní pátém, "Nezabiješ", vyjádřili se nejváženější učitelé mravouky řádu jesuitského pochopitelně a zřetelně takto: "Abychom čest svoji zachovali, aneb námi učiněná příkoří pomstili, můžeme odpůrce svého i úkladně zavražditi.

Přikázání šesté a deváté, "Nesesmilníš" a "Nepožádáš manželky bližního svého" vykládají jesuitští spisovatelé mravouky velmi obšírně ve spise "Souhrn bohoslovecké mravouky". Také jesuita Gusy, který zemřel r. 1866, vydal v padesátých letech soustavu katolické mravouky k potřebě pro mladé kněze, co pravítko v úřadě zpovědnickém, v níž líčí se s neobyčejnou nestydatostí tajnosti manželského života k poučení mladých kněží. Spis tento zaveden byl v mnohých seminářích co učebnice. Ve spise "Praktické výklady o výkonech zpovědníka", jest líčení o poměrech pohlavních a jsou způsobu tak nestoudného, že se hnusí o tom psáti. Nejprvé vyličují všeliké smilstvo, pro něž uváději namnoze omluvy, potom máchají se s patrnou zálibou v podrobnostech, o kterých by jako řeholníci, zavázáni jsouce věčnou čistotou, ani mluviti neměli. V těch a podobných spisech pojednávají jesuité o osobách svobodných a zasnoubených, a návovody jejich k úřadu zpovědnickému obsahují neuvěřitelné nestoudnosti a nestydatosti. Co všechno se v těchto spisech dovoluje manželům, vrcholí v nestoudnosti nejvyšší, a jest psáno jen na zneuctění stavu manželského.

Tyto ukázky z mravouky jesuitské přesvědčují nás úplně o zhoubném působení jejich v společnosti lidské, a marné jest tvrzení jesuitů, že činnost jejich řádu byla ku prospěchu veškerenstva. Oni pachtí se za jediným účelem, totiž aby panovali. Aby došli tohoto účelu svého, zkazili křesťanskou mravouku, hověli zlým náklonnostem a náruživostem lidí vznešených i nízkých, ano zneužívali ve prospěch svůj i tajemství zpovědi. Jedinou, ač nevědomou dobrou stránkou tohoto řádění jest, že tisícové myslících křesťanů, kteří byli dobrými věřícími, s hnusem odvrátí se od církve, která takové řádění nejen trpí, nýbrž i podporuje. Činnost jesuitů uškodila církvi katolické více, než tisíce řečníků, horlících v zájmu pravého poznání o trojjediném božství!

Pro nezáživnost, zácpu,
Bolesti žaludku,
kyselinu v žaludku,
Nadýmání. atd.

...užívejte...

Dra. Petra Hoboko

Starý spolehlivý bylinný lék. Není na prodej v lékárnách. Pouze zvláštní jednatelé je prodávají.
O podrobnosti pište: .. ..

Dr. Peter Fahrney, 112-114 S. Hoyne Ave. Chicago, Ill.

Radostná zvěsť i povinnosť.

"Činím tuto nejen utěšenou, alebrž i povinnou zvěsť všem vůkolním sousedům, i jiným trpícím, že včasným upotřebením Chamberlain's Colic, Cholera & Diarrhoea Remedy byl jsem takřka zázračně vyléčen z prudkého záchvatu úplavice. Koupiv si lahev téže, po několika dávkách byl jsem zcela uzdraven a cítím se povinen lék ten každému odporučiti. — J. W. Lynch, Dorr, W. Va." Na prodej ve všech lékárnách.

Jediná dráha do Chicaga,

která cestujícím poskytuje každodenní vlaky a jízdu do Chicaga za světla denního, je North Western dráha. Vlak vyjíždí z Omahy v 6:40 ráno a přijíždí v 8:15 večer téhož dne do Chicaga. Vlak tento jest v popředí doby nynější a jest u cestujícího obecenstva omažského nejoblíbenějším. Jiné rychlovlaky vyjíždí každodenně do Chicago v 4:55 a v 6:55 večer. Cestovní lístky můžete obdržeti na Farnam ulici v čísle 1401, v městské písárně dráhy "THE NORTH WESTERN LINE."

BOSTON STORE

nabízí nyní obecenstvu nadobyčejně výhodné příležitosti koupiti spousty nejkrásnějšího importovaného zboží za ceny, jakých Omaha posud poskytnouti nemohla. Vykoupilit od pojišťujících společ. námořních celé ohromné lodní náklady poněkud zavlhlého, avšak zachovalého importovaného zboží z námořských parníků

GERMANIC ... a Jamestown.

Zboží to pozůstává z látek hedvábných, tureckých damašků, irských krajků i záclon, lněných drahých látek, Smyrna koberců, anglických muselínů, drahocenného spod. prádla, skvostných, krajkami zdobených nočních košil, šněrovaček, skvostných látek oblekových, sukní, ženského hedvábného spodního prádla, ozdobného modního a galanterního zboží i soukenných látek a vůbec všeho takové zásoby, že nelze tuto ani vyjmenovati. Vše budeme prodávati za jednu třetinu, za čtvrtinu, až za sedminu pravidelné ceny.

Stůjž tuto několik málo příkladů:

$1.00 brokatované taffeta hedvábí za.....25c
50c perské hedvábí yard za.....9c
$1.00 hedvábný samet yard za.....15c
8½c indický muslin yard za.....2½c
10c mužské punčochy černé neb hnědé.....3½c
50c ubrusy z tureckého damašku.....19c
50c ubrusy ze škotského těžkého damašku..25c
$5.00 irské krajkové záclony.....75c
$1.00 brusselské koberce yard za.....39c
$1.35 Wilton koberce yard za.....85c
75c šněrovačky za.....19c
$1.00 noční košile krajkami zdobené za.....49c
15c lněné ručníky za.....7½c
6½c nebílené plátno na podslamky, yard..2½c
8½c lněný "crash" na ručníky.....2½c
$10.00 velké orientálské Moquette a Smyrna čalouny za.....$2.50
Jiné $3.50 za.....$1.50
65c Ingrain koberce za.....39c
$1.25 nejlepší brusselské koberce.....59c
$2.50 Marseillské pokrývky na postele za...85c
Těžké stolovky z irského damašku, jaké prodávány po 75c za yard, po.....35c
$1.00 lenoleum a olejová plátna yard za....15c
75c ženské hedvábné spodní prádlo po.....35c
35c ženské Swiss prubované spodní prádlo ozdobně vroubené za.....10c
35c jarní a letní prádlo pro chlapce za.....15c
Mužské černé a barevné punčochy beze švů, lehké i těžší, pár za.....2½c
25c zvláště dobré punčochy, černé a hnědé, hedvábím prošívané, za.....10c
A tisícero nesčetných potřeb domácích.

Mimo ohromných spoust onoho vodou postříkaného, však ne poškozeného zboží vykoupili jsme nejlepší obsah velikého stříšního závodu Frank Brothers na State St., Chicago, Illinois.

Ohromný a moderní tento závod prohlásil úpadek a my vykoupili jsme za hotové největší část téhož skoro za svou vlastní nabídku a můžeme je nyní prodávati takto:

$5.00 importovaná sukna yard po.....$1.00
$2.50 " " " " 50c
Frank Bros. hedvábné $1.00 látky za.....25c
" " " $2.00 látky za...39 a 49c
" " $3.00 látky na šaty po.....98c
" " $2.00 až $2.50 látky na šaty po..48c
" " $4.50 až $5.00 " " " " $1.98
" " $1.50 až $2.00 rukavičky za 39 a 59c
" " $15.50 skvostné záclony za...$3.98
" " $7.50 záclony za.....$2.50
" " $2.50 " $1.25

Mimo to nekonečnou zásobu stran.... a bílého zboží, látek, pentlí, krajek a j.

Boston Store,
roh 16. a Douglas ul.
J. L. Brandejs a synové, maj.